

Arrest

nr. 254 791 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 8 februari 2019, diende op 27 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 27 juli 2015 in Zweden en op 10 en 13 oktober 2017 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 17 december 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 december 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 27/02/2019
Overdracht CGVS: 17/01/2020*

U werd in het Somali gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) op 12 augustus 2020 van 13u38 tot 17u52. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door een tolk die de Somali taal beheerst. Uw advocaat, meester LUZEYEMO NDOLAO Didier, loco voor meester CHATCHTARIAN Hajarpi, was tijdens het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart Somalisch staatsburger te zijn, geboren op 04 augustus 1999 en afkomstig te zijn van de Dabakayo Madow wijk in het Dharkhenley district te Mogadishu, waar u bent geboren en opgegroeid. U behoort tot de Hawiye – Wa'aysle clan, maar u heeft geen goede band met de leden van uw clan. Dit komt omdat zij uw vader weigerden te helpen toen hij ziek werd en niet meer kon gaan werken. U bent naar school geweest van uw 9e tot en met uw 14e levensjaar, maar was naar eigen zeggen meer geïnteresseerd in voetbal dan in studeren. U woonde samen met uw vader bij uw oom, de broer van uw vader. Uw vader bekleedde gedurende zijn leven verschillende overheidsfuncties. Begin 2014 begon u te werken als schoonmaker in een restaurant waar thee wordt geschonken en qat gekauwd. Het restaurant werd frequent bezocht door leden van het leger. Op een avond werd u op straat aangesproken door 2 mannen. Zij identificeerden zich als leden van Al-Shabaab en zeiden tegen u dat ze u een plastic zak zouden geven die u op een onopvallende plaats in het restaurant zou moeten plaatsen. Ze zouden u opnieuw contacteren om u de betreffende zak te geven. Eenmaal thuisgekomen vertelde u uw oom wat er die avond was gebeurd. Uw vader was op dat moment al niet meer werkzaam voor de overheid, lag thuis ziek op bed - de reden waarom u uw vader niet op de hoogte stelde van uw ontmoeting met Al-Shabaab. Uw oom gaf u het advies enkele dagen thuis te blijven van uw werk. Na een paar dagen bent u uit financiële noodzaak terug gaan werken. Dezelfde mannen spraken u die dag na uw werk opnieuw op straat aan, en zeiden dat u zich niet voor hen kon verbergen. Uw oom verwittigde uw clanleden over wat er tussen u en de 2 leden van Al-Shabaab was voorgevallen. Ondertussen verslechterde de gezondheidstoestand van uw vader en eind augustus 2014 raakt uw vader in het ziekenhuis in een coma en in september 2014 overlijdt hij. Volgens Somalische gewoonte zou u een functie betrekken op een ministerie om zo de plaats van uw vader in te nemen bij de overheid. Leden van uw directe clan wilden de positie van uw vader echter ook innemen bij de overheid. U hoorde dat zij geruchten begonnen te verspreiden dat u zou samenwerken met Al-Shabaab. Toen het uw oom ter oren kwam dat uw clanleden naar de politie wilden gaan met deze geruchten, besloot hij dat u het land moest verlaten. Hij verkocht het huis waar u beiden woonden en betaalde 16.000US\$ aan smokkelaars om u tot in Zweden te brengen. Op 12 december 2014 vertrok u met het vliegtuig van Mogadishu naar Turkije. Daarna reisde u per boot naar Griekenland, waar u via de Balkanroute tot in Zweden geraakte. Daar diende u een verzoek om internationale bescherming in en ging u bij een nicht wonen. Terwijl uw asielaanvraag in Zweden in onderzoek was vertrok u naar Duitsland. Duitsland wees u uit naar Zweden en u heeft vervolgens daar uw gehele asielpprocedure verder doorlopen. Uw verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en de Zweedse overheid beval u terug te keren naar Mogadishu, Somalië. U besloot dit niet te doen en naar Canada te reizen. In België werd u op 08 februari 2019 tegengehouden. U besliste vervolgens om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en deed dit op 27 februari 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u een drietal documenten voor: een vergrote kopie van een naamkaartje op naam van A.M.A., een kopie van een attest van een gevolgde diplomatieke training te Cairo op naam van A.M.A. en een kopie van een paspoort op naam van A.M.A. (paspoort uitgegeven op 21 augustus 2014).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Eerst en vooral wordt opgemerkt dat u verklaart in Zweden een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 3) en dat u hieromtrent een negatieve beslissing heeft ontvangen. Uit uw verklaringen, maar ook uit het Zweedse asioldossier dat wij hebben mogen ontvangen (zie administratief dossier) blijkt dat de Zweedse asielautoriteiten inderdaad reeds een negatieve beslissing namen met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming. Het feit dat u geen internationale bescherming toegewezen kreeg in Zweden, ondermijnt reeds de ernst van de door u ingeroepen vrees, te meer daar u aangeeft dat u aan de Zweedse asiendiensten dezelfde redenen voor uw verzoek om internationale bescherming heeft verteld als aan het CGVS (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 3) en zoals ook blijkt uit het Zweedse asioldossier dat aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt. U gaf aan dat uw weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus kwam doordat de tolk die u bijstond in Zweden niet professioneel was en uw taal niet goed kende (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 3). Nochtans is in Zweden aan u aan het begin en aan het einde van het persoonlijk onderhoud specifiek gevraagd of u de tolk goed begrepen had en u heeft hier steeds bevestigend op geantwoord (zie administratief dossier, p.2 en p.17 van de vertaling van het Zweeds dossier).

Wat betreft uw asielrelaas in België moet als eerste worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht wordt aan uw vrees voor vervolging door Al-Shabaab. U verklaart begin 2014 te zijn begonnen met het werken in het restaurant als schoonmaker en dat u na niet lang daar gewerkt te hebben binnen één week op straat tweemaal benaderd werd door twee leden van Al-Shabaab (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 11 en p.15). Al-Shabaab wilde dat u zou helpen bij het plegen van een bomaanslag op het restaurant waar u werkte, omdat veel bekende regeringsleden en militairen er vaste klant zouden zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 13).

Over de twee ontmoetingen met Al-Shabaab kunt u echter zeer weinig details geven en u geeft er alles behalve doorleefde verklaringen over. Zo weet u bijvoorbeeld niet meer waar ze u aanspraken noch wanneer de ontmoetingen plaatsvonden (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 14). Gezien dat het voor u de eerste keer ooit was dat u of uw familie problemen hadden met Al-Shabaab (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 12) mag er logischerwijs verwacht worden dat de ontmoetingen met Al-Shabaab indruk op u gemaakt zouden hebben en dat u dit nog zou weten. Bovendien vloeiden al uw problemen in Mogadishu voort uit deze vermeende ontmoetingen, waardoor het nog onwaarschijnlijker is dat u niet weet wanneer of waar precies ze plaatsvonden.

Wanneer u geconfronteerd wordt met het vreemde gegeven dat u niet meer details over de plaats en datum van de ontmoetingen kunt vertellen, zegt u dat u het niet kan weten, dat het niet normaal is voor de Somalische cultuur om precies te zijn met de tijd (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 14) en dat de tolk als Somaliër dit wel zou begrijpen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 15). Eerder wilde u ook al niet specificeren wanneer u precies was begonnen met uw werk in het restaurant en verklaarde u dat het in Somalië niet belangrijk is om datums te weten (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 13). Nochtans weet u wel exact de dag dat u Mogadishu heeft verlaten (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 15), iets wat uw eerdere uitleg over het niet kunnen aangeven van datums en tijd tegenspreekt. Bovendien is uw verklaring in België tegenstrijdig met wat u in Zweden heeft verklaard. Daar verklaarde u al 4 jaar vóór de dood van uw vader in het restaurant te zijn gaan werken (zie administratief dossier, p.5 van de vertaling van het Zweeds dossier). Dat zou bovendien betekenen dat u al in 2010 op 11 jarige leeftijd daar werkte en niet dat u in het begin van 2014 daar begon te werken, zoals u verklaarde in België (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 13).

Hetgeen wat uw verklaringen over uw vrees voor vervolging door Al-Shabaab vooral ondermijnt is dat u gedurende 8 maanden en wel tot 10 dagen voor uw vertrek dagelijks bent blijven werken in datzelfde etablissement (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 16 en p.19). Bovendien verklaart u ook dat Al-Shabaab u na die twee keer aan het begin van het jaar 2014 nooit meer heeft gecontacteerd (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 16). Dit en het feit dat Al-Shabaab tot aan uw vertrek ruim 8 maanden later nooit deze zogenaamde plannen heeft geconcretiseerd halen uw verklaringen over de zogenaamde interesse van Al-Shabaab in u en in de eetgelegenheden helemaal onderuit (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 14).

Bovendien geeft u zelf als verklaring voor het stoppen met uw werk in het restaurant niet uw vrees voor Al-Shabaab, maar zegt u simpelweg dat u zich moest voorbereiden op uw vertrek (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 19).

Het komt bijgevolg niet geloofwaardig over dat u begin 2014 tweemaal benaderd zou zijn door twee leden van Al Shabaab met het dwingende verzoek om hen te helpen een aanslag te plegen in het café waar u werkzaam was maar dat u in de hier opvolgende maanden in 2014 met rust werd gelaten hoewel u wel werkzaam bleef in datzelfde café.

Verder kan ook de algemene vraag gesteld worden waarom leden van Al Shabaab een medewerker van het caféteria – hun doelwit – zouden benaderen met de vraag mee te werken aan een aanslag terwijl logischerwijze verwacht kan worden dat leden van Al Shabaab dit ook zonder uw hulp zouden kunnen klaarspelen. Bovendien is het ook onduidelijk waarom de Al Shabaab leden het risico zouden nemen dat hun beweerde plannen op die manier bekend zouden kunnen geraken of dat de overheid en veiligheidsdiensten hiervan op de hoogte zouden kunnen worden gesteld. U beweert immers dat uw vader een functie had binnen de Somalische overheid.

In het algemeen kan gesteld worden dat u uw beweerde problemen met Al Shabaab niet aannemelijk kan maken. De door u aangehaalde persoonlijke problemen zijn niet enkel vaag, weinig concreet of doorleefd – uw relaas bevat ook enkele erg onlogische passages die maken dat uw relaas als ongeloofwaardig kan bestempeld worden.

Wat betreft uw vrees voor vervolging door uw eigen clanleden vanwege uw vermeende samenwerking met Al-Shabaab kan logischerwijs geconcludeerd worden dat dit ook niet geloofwaardig is. Het CGVS hecht immers geen geloof aan uw vrees door vervolging door Al-Shabaab en daarmee dientengevolge ook niet aan uw relaas over clanleden die geruchten zouden verspreiden over uw vermeende samenwerking met Al-Shabaab.

Wat betreft derde door u aangehaalde vrees, de vervolging door uw clanleden vanwege het feit dat zij uw beoogde positie bij de overheid zouden hebben willen innemen, is het CGVS van mening dat dit ook ongeloofwaardig is. U claimt namelijk weliswaar de zoon van een voormalig diplomaat van de Somalische Siad Barre regering te zijn, maar uw verklaringen over uw afkomst zijn weinig gedetailleerd en niet doorleefd. Zo weet u heel weinig over het voormalige werk en carrière van uw vader. Zo zegt u eerst dat hij een ambassadeur was in Italië en Japan, vervolgens bent u dan toch niet zeker of hij daar werkte als ambassadeur (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p.7). Bovendien zijn uw verklaringen over tot wanneer uw vader werkte voor de overheid tegenstrijdig. Zo zei u dat hij niet meer werkte voor de overheid sinds de val van de regering van Siad Barre (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 17), welke viel in 1991. Dit is 8 jaar vóór uw geboorte, wat zou betekenen dat hij bij zijn dood in 2014 reeds 23 jaar niet meer werkzaam was voor de Somalische overheid. Dat u dan ter staving van uw relaas een kopie van een attest van een door uw vader gevolgde diplomatieke cursus in Caïro in 2010 voorlegt is dan op zijn minst vreemd te noemen. Dit alles maakt het ook onaannemelijk dat u of uw clanleden pas na uw vaders dood hem bij de overheid zouden willen opvolgen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 16). Daar bij is het opmerkelijk dat de zoon van een hooggeplaatste ambtenaar slechts 5 jaar onderwijs zou hebben genoten (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p.7).

Over de door u voorgelegde documenten kan het volgende worden gezegd: Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd hoe u aan de voorgelegde documenten die uw vaders positie bij de overheid zouden moeten staven komt. U geeft aan dat u de kopieën per e-mail heeft ontvangen van uw vaders nicht die in Zweden woont. Zij zou ze op haar beurt hebben ontvangen van iemand die nog op het ministerie in Somalië zou werken. Het paspoort van uw vader, welke u met hem zou zijn gaan afhalen vlak voordat hij opgenomen werd in het ziekenhuis en in coma raakte (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 19), zou ook nog op het ministerie zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 10). Wat op zijn minst vreemd is dat u dit niet zelf in uw bezit heeft, aangezien uw vader vrij kort na het afhalen van het paspoort is overleden. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om die originele e-mail uit Somalië door te sturen naar het CGVS, zegt u dat u ze per ongeluk heeft gewist (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 9), iets wat eveneens vreemd is, omdat u juist daarvoor had aangegeven dat u de documenten had bewaard om ze voor te leggen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. Daar bovenop verzaken u en uw advocaat het om achteraf, zoals nadrukkelijk gevraagd en door uw advocaat toegezegd tijdens het persoonlijk onderhoud, de originele Somalische e-mail met de documenten bij uw familie in Zweden op te vragen en door te sturen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 9). Derhalve hebben de door u voorgelegde documenten geen enkele bewijswaarde en onderschrijven zij allerminst uw afkomst als zoon van een diplomaat en wordt uw ongeloofwaardige relaas over clanleden

die uw vaders positie zouden hebben willen innemen ook verder ondermijnd omdat u er niet in slaagt uw vaders beweerde voormalige positie aannemelijk te maken.

Bovenstaande pertinente vaststellingen leiden ertoe dat uw beweerde problemen met Al Shabaab als ongeloofwaardig kunnen worden bestempeld. Uw verklaringen hierover zijn immers niet overtuigend, niet doorleefd en op sommige punten erg vaag. Hierdoor kunnen ook de beweerde problemen met uw clanleden – die geruchten zouden hebben verspreid over uw samenwerking met Al Shabaab – als niet geloofwaardig beoordeeld worden. Tot slot slaagt u er evenmin in om uw beweerde problemen met uw clanleden betreffende de beweerde opvolging van uw vader aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020 beschikbaar op [\[https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussomalie.veiligheidssituatieinmogadishu202004-21.pdf\]](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussomalie.veiligheidssituatieinmogadishu202004-21.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden geïsoleerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd

is sinds 2011, wanneer de islamitische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen Al-Shabaab in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt echter toe. Eind december 2019 maakt Al-Shabaab met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt Al-Shabaab zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. Zo eist ISS in de onderzochte periode slechts twee gewelddadige incidenten op. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de vorige verslagperiode is het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld echter gedaald. Ook het aantal gewelddadige incidenten waar specifiek burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians), is verder gedaald. Het merendeel van deze incidenten zijn gerichte moorden met vuurwapens, meestal op zakenlui, ambtenaren en clanoudsten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is en voor vele uitdagingen staat. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie.

De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder

naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Zo telt Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceerde men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeerden voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U blijkt een volwassen jongeman te zijn, in goede gezondheid. U toonde een grote mate van zelfstandigheid door eerst naar Zweden, vervolgens naar Duitsland en dan naar België te reizen. Wanneer u inderdaad een zoon van een regeringsmedewerker zou zijn geweest, had het gekund dat u daardoor specifiek geviseerd zou worden door Al-Shabaab. Echter bij uw verklaringen over uw vaders beweerd werk bij de overheid werden door het CGVS eerder in deze beslissing ernstige vragen gesteld. U laat aldus na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift bevat twee middelen.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Hij licht toe als volgt:

“II. 1. 1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt eerstens geen geloof te hechten aan de problemen van verzoekende partij met Al Shabab die haar hebben gedwongen om het land te verlaten:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft verklaard dat de ontmoeting in 2014 was en dat zij haar op straat aanspraken. Zij weet niet de exacte straat waar de AL Shabab leden haar aanspraken, maar moeiteloos de plaats beschrijven waar het was, namelijk vlakbij het restaurant, in de buurt van de bushalte. Een exacte datum en plaatsnaam verwachten van verzoekende partij is dan ook niet ernstig: niet alleen dateren de feiten van meer dan 6 jaar geleden, verzoekende partij heeft tevens aangegeven dat data niet relevant zijn in haar cultuur en dat het voor haar onmogelijk is om nog een exacte datum te geven.

Wat betreft de vermeende tegenstelling met haar verklaring in Zweden over wanneer zij is beginnen werken in het restaurant, meldde verzoekende partij reeds in het begin van het gehoor dat zij in Zweden bijgestaan werd door een tolk die haar amper begreep. Zij is aldus niet beginnen werken in het restaurant 4 jaar voor het overlijden van haar vader, maar weldegelijk in 2014, zoals zij verklaarde voor de Belgische asielinstanties.

II.1.2 Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft verklaard dat zij uit financiële noodzaak niet ander kon dan terug te beginnen werken. Echter, wanneer zij voor een tweede keer aangesproken werd, beseften zowel zij als haar oom dat de dreigementen ernstig waren en dat verzoekende partij onmogelijk haar job kon blijven uitoefenen. Verzoekende partij kan ook geen sluitend antwoord geven waarom de leden van Al Shabab haar de volgende 8 maanden gerust lieten en hun plannen niet concretiseerden. Zij kan uiteraard niet in hun hoofden kijken. Het is niet ernstig van verwerende partij te verwachten dat verzoekende partij het doen en laten van leden van een terreurorganisatie op een objectieve manier kan verantwoorden.

II.1.3 Vervolgens hecht verwerende partij geen geloof aan de vrees van verzoekende partij aan de vervolging door de clanleden vanwege haar beoogde positie bij de overheid. Zij stelt hierover het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij kent inderdaad niet de concrete jobinhoud van haar vader, maar dat was ook niet nodig om hem te kunnen opvolgen. Haar vader praatte niet veel over wat hij exact moest doen voor de overheid. Het enige dat verzoekende partij weet, is dat haar vader na de burgeroorlog als boekhouder werkte voor Buitenlandse zaken. Echter de specifieke jobinhoud werd niet met verzoekende partij besproken.

Dat de gebeurtenissen verwerende partij 'onwaarschijnlijk' lijken, betekent niet dat ze niet waar zouden zijn. Verzoekende partij meent dan ook dat dit geen afdoende motivering is om haar relaas in twijfel te trekken.

II.1.4. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu kon de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 VW

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker licht toe als volgt:

"II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zich op een veilige manier in Mogadishu zou kunnen vestigen - quod certe non.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativiseren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is:

[citaat uit COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk:

[citaat uit COI Focus]

Zeker Mogadishu is een gewild doelwit van AS gezien de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties:

[citaat uit COI Focus]

Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij “soms” burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uiteenzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan “soms” de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q19/Q3/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadhuis-mogadishu~a9534eed/>)

“Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

“De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Derqeliike betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS.” (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden.” (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval. In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijf daders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken... Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

In het “World Report 2020: Somalia” van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

“Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted “taxes” through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN.”

II.2.2. Verwerende partij probeert de situatie verder te relativeren door erop te wijzen dat in vergelijking met de vorige verslagperiode het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld gedaald is:

[citaat uit COI Focus]

Dergelijke vergelijking maken tussen twee relatief korte verslagperiodes zegt echter niets over een blijvende verbetering of het stabiliseren van de situatie. Zoals hierboven reeds aangegeven blijft deze volatiel:

[citaat uit COI Focus]

Bovendien blijven de absolute cijfers hallucinant: 233 incidenten waarbij 282 slachtoffers vielen, is niet niets...

Ook uit de Somalia-factsheet van de European civil protection and humanitarian aid operations van de Europese Commissie blijkt dat de situatie er anno 2020 niet op is verbeterd. Meer nog, in 2020 vond in verschillende delen van het land een toename van botsingen tussen clans en gewelddadige conflicten plaats:

“For almost 3 decades, conflict has been the main driver of Somalia’s humanitarian crisis. Insurgent armed groups remain the biooest source of insecurity, carrying out indiscriminate attacks on Somalis, kidnappings and forcefully recruiting children. Pervasive insecurity in Somalia impedes access for humanitarian organisations and restricts the ability of Somalis to support themselves economically. As of 2020, several parts of the country have reported an upsurge in crosscommunity clashes and violent conflict.”

II.2.3 In haar motivering focust verwerende partij zich hoofdzakelijk op de acties van AS om de veiligheidssituatie te beoordelen. Ook andere groepen gebruiken echter geweld tegen burgers. Zo sterft nota bene een kwart van het aantal burgerslachtoffers door toedoen van het Somalische leger:

[citaat uit COI Focus]

Het “World Report 2020: Somalia” van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

“Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletweyn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. ”

Ook het interclangeweld in Mogadishu baart zorgen:

[citaat uit COI Focus]

II.2.4. Tegen dit geweld bieden de Somalische veiligheidsdiensten weinig tot geen bescherming. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfiltreerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven. Clanaffiliatie biedt volgens professor Hills de beste bescherming. Men moet dan wel tot een meerderheidsclan behoren en dan nog kan die geen bescherming bieden tegen alle geweld. Behoort men tot een minderheidsclan, zoals verzoekende partij, dan staat men er volkomen alleen voor en is men potentieel kwetsbaarder voor criminaliteit zoals diefstal en verkrachting.

[citaten uit COI Focus]

II.2.5 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

“Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da’esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia.”

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations’ zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse.”

[...]

“Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AM I SOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff”;

II.2.6 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

“Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een bembomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu."

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

"In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstellingen. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is. Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering."

II.2.7 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: "Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3." In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu "serious and fragile" blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relateert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relateert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.8 Verwerende partij merkt tot slot op dat, ondanks de veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Ook hier probeert verwerende partij de kritieke toestand te relativiseren door te wijzen op enkele geringe verbeteringen.

Men mag echter niet uit het oog verliezen dat Mogadishu samen met Merca en Kismayo uitgeroepen werd tot meest kwetsbare stad ter wereld. Bovendien vallen enkele bemerkingen te maken bij de verbeteringen waar verwerende partij op wees.

Wat de zogenaamde heropleving van de economische activiteit betreft:

"De Wereldbank stelde in een rapport van augustus 2019 dat de economie door de droogte in 2016-2017 een terugval kende, maar zich in 2018 heeft hersteld. De groei van het bruto binnenlands product is

gestegen in 2019. De jaarlijkse groeimarge lag wel hoger in 2015-2016. Deze vertraging ligt volgens het onderzoek aan de kwetsbare situatie van het land door de armoede, de droogte en de daaraan gekoppelde voedselonzeekerheid, de conflictsituatie, de piraterij en de jeugdwerkloosheid, die ongeveer 67 procent bedraagt.” (COI rapport)

“Ondanks de groei en de verbetering van de fiscale situatie blijven de inkomens per capita van de bevolking laag. Er zijn ook meer middelen nodig om de economische veerkracht te vergroten en de armoede terug te dringen, stelt het Internationaal Monetair Fonds. De Wereldbank stelt in haar rapport van september 2019 dat de fiscale situatie van het land aanzienlijk verbeterd is, maar dat de middelen voor infrastructuur en dienstverlening beperkt zijn. Volgens de ngo Transparency International is Somalië een van de corruptste landen ter wereld.”

Dat de economie groeit, is logisch gezien ze zich nu louter aan het herstellen is na een terugval door de droogte. In vergelijking met 2015-2016 ligt de groeimarge echter lager. Bovendien is er sprake van een enorm hoge graad van werkloosheid.

De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. Ook het onderwijs doet het niet goed. Volgens een onderzoek van Mercy Corps en de ngo Global Coalition to Protect Education from Attack heeft Somalië een van de laagste inschrijvingspercentages ter wereld in de basisschool en het middelbaar onderwijs (respectievelijk 30 procent en 26 procent). De infrastructuur is er, maar veel van de scholen zijn in privéhanden en bijgevolg vaak onbetaalbaar. Scholen van de regering of ngo's zijn gratis, maar zij rekenen service fees aan. Zo stelt een onderzoek van de Finse COI-onderzoeksdienst dat de facto alle scholen betalend zijn. Somali Public Agenda stelt dat ondanks de inspanningen van de overheid om kinderen in te schrijven in publieke scholen, de kinderen van minder gegoede gezinnen uit de boot vallen. Het kan dan wel zijn dat in juni 2019 voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten afstudeerden aan de Somali National University, het merendeel van de kinderen blijft ongeschoold.

Wat de sociale basisdiensten betreft, merkt verzoekende partij op dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Het spreekt voor zich dat deze sociale basisdiensten beter zijn in de hoofdstad dan in andere (rurale) gebieden van het land. Deze basisdiensten zijn echter in handen van de privésector, die een hoge prijs aanrekent. Hierdoor vallen velen uit de boot. Ongeveer 31 procent van de bevolking heeft toegang tot drinkwater en 23 procent tot verbeterde sanitaire faciliteiten (rapport van IEDD van september 2019). Zo'n 33 procent heeft toegang tot elektriciteit (Wereldbank, 2018). Elektriciteit is er enorm duur, bij de duurste ter wereld.

Het UNHCR wijst op de ernstige humanitaire ramp in Somalië. Er is sprake van een grootschalige ontheemding aangewakkerd door gewapende conflicten en voedselonzeekerheid. Naast het geweld heeft men er immers te maken met extreme droogte en overstromingen:

“Somalië blijft één van de vijf landen waaruit meer dan twee derde (67%) van de vluchtelingen in de wereld afkomstig is. Somalië bevindt zich in het hart van een van de ergste humanitaire rampen ter wereld. Bijna dertig jaar van conflicten en extreme droogteperiodes hebben ertoe geleid dat meer dan 25% van de 7,5 miljoen inwoners intern werd ontheemd. Nu de regio geconfronteerd wordt met de ergste droogte in 60 jaar, groeit het aantal intern ontheemden en vluchtelingen van Somalische origine snel. Daarnaast bedreigt de exponentiële verspreiding van COVID-19 de veiligheid en het welzijn van de 2,6 miljoen binnenlandse ontheemden in Somalië.

Er is dringend behoefte aan medische hulp, schoon water, onderdak en basisvoorzieningen in de opvangsites.

Ook de uitbraak van het coronavirus komt deze humanitaire ramp niet ten goede...

“COVID-19

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van ‘social distancing’ is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden.

Ondanks het feit dat Somalië 928 bevestigde gevallen van COVID-19 onder de bevolking heeft, is er tot nu toe slechts één bevestigd geval bij de intern ontheemden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af.”

II.2.9. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(!), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden. Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 VW evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 19 maart 2021 brengt de commissaris-generaal de COI Focus “Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu” van Cedoca van 27 december 2020 ter kennis.

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- een attest van de Somalische ambassade van 1 april 2021 (stuk 1);
- een attest van het Somalische Ministerie van Buitenlandse Zaken van 23 maart 2021 (stuk 2).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat zijn verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het volharden in zijn verklaringen en het op algemene wijze minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing echter niet weerlegt, noch in een ander daglicht stelt.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen problemen met Al-Shabaab omwille van zijn werk in een restaurant, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) de ernst van verzoekers vrees wordt ondermijnd doordat zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden werd afgewezen, hoewel hij zich op dezelfde feiten beriep, (ii) hij vage en ondoorleefde verklaringen aflegde over de plaats en datum van zijn ontmoetingen met Al-Shabaab, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde gedurende zijn verzoeken om internationale bescherming in België en Zweden over de periode waarin hij werkzaam was in het restaurant, (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker na de ontmoetingen met Al-Shabaab begin 2014 nog gedurende acht maanden in het restaurant zou kunnen blijven werken zonder dat hij opnieuw werd benaderd door Al-Shabaab en (v) het niet aannemelijk is dat Al-Shabaab verzoeker zou benaderen met de vraag om mee te werken aan een aanslag op het restaurant. Bovendien oordeelde de bestreden beslissing terecht dat, (vi) aangezien verzoekers verklaringen over de problemen met Al-Shabaab ongeloofwaardig zijn, er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn ingeroepen vrees voor vervolging door zijn eigen clanleden omwille van zijn vermeende samenwerking van Al-Shabaab.

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn verklaringen met betrekking tot de plaats en datum waar hij door Al-Shabaab werd aangesproken en meent dat het niet ernstig is om een exacte tijd en plaats van hem te verwachten nu de feiten dateren van meer dan zes jaar geleden en hij reeds verklaarde dat data niet relevant zijn in de Somalische cultuur.

De Raad treedt de commissaris-generaal evenwel bij dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de plaats en datum van zijn ontmoetingen met Al-Shabaab op een gedetailleerde en doorleefde wijze zou kunnen situeren, gezien het de eerste keer ooit was dat hij of zijn familie problemen kende met Al-Shabaab en deze ontmoetingen bovendien één van de redenen vormde waarom verzoeker zijn land van herkomst diende te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoeker hiertoe niet in staat bleek (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 14). De bestreden beslissing oordeelde reeds terecht dat verzoekers bewering dat data niet relevant zijn in de Somalische cultuur niet kan worden aanvaard ter verschoning van zijn onwetendheid op dit punt, nu zijn beweringen op dit punt worden tegengesproken door de vaststelling dat hij de datum van zijn vertrek uit Mogadishu wel exact kan weergeven (*Ibid.*, p. 15). De Raad merkt ook nog op dat het loutere feit dat deze problemen lang geleden plaatsvonden evenmin een afdoende verschoning biedt voor verzoekers vage en ondoorleefde verklaringen, gezien van verzoeker, ook indien rekening wordt gehouden met zijn jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen en het feit dat deze lang geleden plaatsvonden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming doorleefde en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, temeer hij deze ook in Zweden al heeft moeten toelichten in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker verwijst verder, ter minimalisering van de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de periode waarin hij werkte in het restaurant, naar zijn verklaringen dat hij tolkproblemen kende in Zweden. De Raad wijst er echter op dat dit een blote bewering betreft, nu de bestreden beslissing reeds er terecht op wees dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming in Zweden bleek dat hij aan het begin en het einde van dit onderhoud verklaarde dat hij de tolk goed begreep (Landeninformatie, stuk 6, nr. 1). Verzoekers verweer kan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in Zweden en België dan ook niet opheffen.

Het verzoekschrift voert aan dat hij uit financiële noodzaak opnieuw moest werken in het restaurant, doch dat hij en zijn oom vervolgens, na de tweede ontmoeting met Al-Shabaab, beseften dat de bedreigingen ernstig waren en verzoeker onmogelijk zijn job kon blijven uitoefenen. De Raad wijst er echter op dat dit verweer klemt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij na de tweede ontmoeting met Al-Shabaab begin 2014 nog tot december 2014 in het restaurant werkte en gedurende deze periode niet meer werd gecontacteerd door Al-Shabaab (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 16, 18). Verzoekers verweer doet aldus geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet geloofwaardig is dat Al-Shabaab hem na de ontmoetingen begin 2014 niet meer zou gecontacteerd hebben in verband met de aanslag die verzoeker diende te plegen in het restaurant, hoewel hij wel in dit restaurant bleef werken. Waar verzoeker stelt dat hij hier geen sluitende verklaring voor kan geven en er niet van hem kan worden verwacht dat hij het gedrag van Al-Shabaab op een objectieve manier kan verantwoorden, wijst de Raad erop dat verzoeker deze stelling op algemene wijze poneert doch niet *in concreto* afbreuk doet aan voorgaande vaststelling. De Raad benadrukt dat verzoekers verklaringen een voldoende bewijs kunnen vormen van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat zij eerlijk en geloofwaardig zijn. De vaststelling dat hij geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de handelswijze van Al-Shabaab doet aldus weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De bestreden beslissing oordeelde verder nog terecht dat evenmin geloof kan worden gehecht aan door verzoeker aangehaalde problemen met zijn clanleden omwille van het feit dat deze de positie van zijn vader zouden willen overnemen bij de overheid in plaats van verzoeker, nu deze de werkzaamheden van zijn vader niet aannemelijk maakt. De bestreden beslissing stelde immers op pertinente en correcte wijze vast dat (i) verzoekers verklaringen over zijn afkomst vaag en ondoorleefd zijn, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de periode waarin zijn vader voor de overheid werkte en zijn verklaringen op dit punt evenmin overeenstemmen met het door hem neergelegde attest, (iii) het niet aannemelijk is, gelet op verzoekers verklaringen dat zijn vader niet meer gewerkt heeft voor de overheid sinds 1991, dat de clanleden de positie van zijn vader pas na diens dood zouden willen overnemen, (iv) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker als zoon van een hooggeplaatste ambtenaar slechts vijf jaar onderwijs zou hebben genoten en (v) de door verzoeker neergelegde documenten onvoldoende bewijswaarde bieden ter staving van verzoekers profiel en de werkzaamheden van zijn vader, nu verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over hoe hij deze documenten heeft bekomen.

De Raad merkt nog op dat de door verzoeker neergelegde documenten (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nrs. 1-3) kopieën betreffen, waarvan de inhoud en vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is, hetgeen de bewijswaarde van deze documenten verder relativeert.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij niet de concrete jobinhoud van zijn vader kent of diende te kennen, doch enkel weet dat hij na de burgeroorlog werkzaam was als boekhouder voor Buitenlandse Zaken. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing op correcte en pertinente wijze vaststelde dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde hierover. Bovendien wordt van verzoeker verwacht dat hij meer informatie zou hebben over de werkzaamheden van zijn vader, gezien dit een kernelement vormt van de problemen met zijn clan. De stelling in het verzoekschrift dat het loutere feit dat de gebeurtenissen onwaarschijnlijk lijken niet betekent dat zij niet waar zouden zijn, wordt andermaal op algemene wijze geponeerd, doch verzoeker doet hiermee geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing. Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter in gebreke blijft.

Verzoeker legt in zijn aanvullende nota attesten neer van het Somalische Ministerie van Buitenlandse Zaken en de Somalische ambassade in België die bevestigen dat zijn vader een voormalig diplomaat is. De Raad stelt nog vast dat de authenticiteit van het door verzoeker neergelegde attest van 23 maart 2021 (aanvullende nota, stuk 2) wordt ondergraven doordat dit document in gebrekkig Engels werd opgesteld, gelet op de spellingsfouten die het bevat ("*to whom it my concern*", "*passible assistance*"), hetgeen niet aannemelijk is voor een officieel document van de Somalische overheid. Deze vaststelling ondergraaft tevens de bewijswaarde van het attest van 1 april 2021 (*Ibid.*, stuk 2) nu hieruit blijkt dat dit attest werd opgesteld op basis van de vermeldingen in het attest van 23 maart 2021. De Raad is aldus van oordeel dat deze documenten evenmin een afdoende bewijswaarde bezitten ter staving van verzoekers profiel als zoon van een voormalig diplomaat.

De Raad wijst er bovendien op dat, zelfs indien op basis van de neergelegde documenten enig geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers vader werkzaam was als diplomaat voor de Somalische overheid, deze documenten nog geen bewijs vormen van de door verzoeker ingeroepen problemen met zijn clanleden omwille van de positie van zijn vader. De geloofwaardigheid hiervan wordt ondergraven door verzoekers tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de positie van zijn vader bij de overheid op het moment van zijn dood. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier kan blijken dat verzoeker deze problemen niet heeft aangehaald in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden, nu hij er tijdens het persoonlijk onderhoud enkel verwees naar zijn problemen met Al-Shabaab en de voormelde problemen met zijn clanleden niet vermeldde, hoewel hem uitdrukkelijk werd gevraagd of hij nog andere persoonlijke bedreigingen kende in Somalië (Landeninformatie, stuk 6, nr. 1). Dat verzoeker de problemen met zijn clanleden niet aanhaalde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden doet aldus verder afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging op dit punt, gezien redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk zou aanbrengen.

Het loutere feit dat verzoeker de zoon zou zijn van een voormalig diplomaat toont verder niet aan dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu louter door zijn profiel en zijn aanwezigheid aldaar een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker dient zulke vrees *in concreto* aan te tonen, doch hij blijft in gebreke om aan te tonen dat hij eerder al problemen heeft gekend omwille van dit profiel.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Eerst en vooral wordt opgemerkt dat u verklaart in Zweden een verzoek tot internationale bescherming ingediend te hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 3) en dat u hieromtrent een negatieve beslissing heeft ontvangen. Uit uw verklaringen, maar ook uit het Zweedse asiëldossier dat wij hebben mogen ontvangen (zie administratief dossier) blijkt dat de Zweedse asiëlautoriteiten inderdaad reeds een negatieve beslissing namen met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming. Het feit dat u geen internationale bescherming toegewezen kreeg in Zweden, ondermijnt reeds de ernst van de door u ingeroepen vrees, te meer daar u aangeeft dat u aan de Zweedse asiëldiensten dezelfde redenen voor uw verzoek om internationale bescherming heeft verteld als aan het CGVS (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 3) en zoals ook blijkt uit

het Zweedse asioldossier dat aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt. U gaf aan dat uw weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus kwam doordat de tolk die u bijstond in Zweden niet professioneel was en uw taal niet goed kende (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 3). Nochtans is in Zweden aan u aan het begin en aan het einde van het persoonlijk onderhoud specifiek gevraagd of u de tolk goed begrepen had en u heeft hier steeds bevestigend op geantwoord (zie administratief dossier, p.2 en p.17 van de vertaling van het Zweeds dossier).

Wat betreft uw asielrelaas in België moet als eerste worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht wordt aan uw vrees voor vervolging door Al-Shabaab. U verklaart begin 2014 te zijn begonnen met het werken in het restaurant als schoonmaker en dat u na niet lang daar gewerkt te hebben binnen één week op straat tweemaal benaderd werd door twee leden van Al-Shabaab (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 11 en p.15). Al-Shabaab wilde dat u zou helpen bij het plegen van een bomaanslag op het restaurant waar u werkte, omdat veel bekende regeringsleden en militairen er vaste klant zouden zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 13).

Over de twee ontmoetingen met Al-Shabaab kunt u echter zeer weinig details geven en u geeft er alles behalve doorleefde verklaringen over. Zo weet u bijvoorbeeld niet meer waar ze u aanspraken noch wanneer de ontmoetingen plaatsvonden (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 14). Gezien dat het voor u de eerste keer ooit was dat u of uw familie problemen hadden met Al-Shabaab (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 12) mag er logischerwijs verwacht worden dat de ontmoetingen met Al-Shabaab indruk op u gemaakt zouden hebben en dat u dit nog zou weten. Bovendien vloeiden al uw problemen in Mogadishu voort uit deze vermeende ontmoetingen, waardoor het nog onwaarschijnlijker is dat u niet weet wanneer of waar precies ze plaatsvonden.

Wanneer u geconfronteerd wordt met het vreemde gegeven dat u niet meer details over de plaats en datum van de ontmoetingen kunt vertellen, zegt u dat u het niet kan weten, dat het niet normaal is voor de Somalische cultuur om precies te zijn met de tijd (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 14) en dat de tolk als Somaliër dit wel zou begrijpen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 15). Eerder wilde u ook al niet specificeren wanneer u precies was begonnen met uw werk in het restaurant en verklaarde u dat het in Somalië niet belangrijk is om datums te weten (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 13). Nochtans weet u wel exact de dag dat u Mogadishu heeft verlaten (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 15), iets wat uw eerdere uitleg over het niet kunnen aangeven van datums en tijd tegenspreekt. Bovendien is uw verklaring in België tegenstrijdig met wat u in Zweden heeft verklaard. Daar verklaarde u al 4 jaar vóór de dood van uw vader in het restaurant te zijn gaan werken (zie administratief dossier, p.5 van de vertaling van het Zweeds dossier). Dat zou bovendien betekenen dat u al in 2010 op 11 jarige leeftijd daar werkte en niet dat u in het begin van 2014 daar begon te werken, zoals u verklaarde in België (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 13).

Hetgeen wat uw verklaringen over uw vrees voor vervolging door Al-Shabaab vooral ondermijnt is dat u gedurende 8 maanden en wel tot 10 dagen voor uw vertrek dagelijks bent blijven werken in datzelfde etablissement (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 16 en p.19). Bovendien verklaart u ook dat Al-Shabaab u na die twee keer aan het begin van het jaar 2014 nooit meer heeft gecontacteerd (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 16). Dit en het feit dat Al-Shabaab tot aan uw vertrek ruim 8 maanden later nooit deze zogenaamde plannen heeft geconcretiseerd halen uw verklaringen over de zogenaamde interesse van Al-Shabaab in u en in de eetgelegenheden helemaal onderuit (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 14). Bovendien geeft u zelf als verklaring voor het stoppen met uw werk in het restaurant niet uw vrees voor Al-Shabaab, maar zegt u simpelweg dat u zich moest voorbereiden op uw vertrek (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 19). Het komt bijgevolg niet geloofwaardig over dat u begin 2014 tweemaal benaderd zou zijn door twee leden van Al Shabaab met het dwingende verzoek om hen te helpen een aanslag te plegen in het café waar u werkzaam was maar dat u in de hier opvolgende maanden in 2014 met rust werd gelaten hoewel u wel werkzaam bleef in datzelfde café.

Verder kan ook de algemene vraag gesteld worden waarom leden van Al Shabaab een medewerker van het cafétaria – hun doelwit – zouden benaderen met de vraag mee te werken aan een aanslag terwijl logischerwijze verwacht kan worden dat leden van Al Shabaab dit ook zonder uw hulp zouden kunnen klaarspelen. Bovendien is het ook onduidelijk waarom de Al Shabaab leden het risico zouden nemen dat hun beweerde plannen op die manier bekend zouden kunnen geraken of dat de overheid en

veiligheidsdiensten hiervan op de hoogte zouden kunnen worden gesteld. U beweert immers dat uw vader een functie had binnen de Somalische overheid.

In het algemeen kan gesteld worden dat u uw beweerde problemen met Al Shabaab niet aannemelijk kan maken. De door u aangehaalde persoonlijke problemen zijn niet enkel vaag, weinig concreet of doorleefd – uw relaas bevat ook enkele erg onlogische passages die maken dat uw relaas als ongeloofwaardig kan bestempeld worden.

Wat betreft uw vrees voor vervolging door uw eigen clanleden vanwege uw vermeende samenwerking met Al-Shabaab kan logischerwijs geconcludeerd worden dat dit ook niet geloofwaardig is. Het CGVS hecht immers geen geloof aan uw vrees door vervolging door Al-Shabaab en daarmee dientengevolge ook niet aan uw relaas over clanleden die geruchten zouden verspreiden over uw vermeende samenwerking met Al-Shabaab.

Wat betreft derde door u aangehaalde vrees, de vervolging door uw clanleden vanwege het feit dat zij uw beoogde positie bij de overheid zouden hebben willen innemen, is het CGVS van mening dat dit ook ongeloofwaardig is. U claimt namelijk weliswaar de zoon van een voormalig diplomaat van de Somalische Siad Barre regering te zijn, maar uw verklaringen over uw afkomst zijn weinig gedetailleerd en niet doorleefd. Zo weet u heel weinig over het voormalige werk en carrière van uw vader. Zo zegt u eerst dat hij een ambassadeur was in Italië en Japan, vervolgens bent u dan toch niet zeker of hij daar werkte als ambassadeur (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p.7). Bovendien zijn uw verklaringen over tot wanneer uw vader werkte voor de overheid tegenstrijdig. Zo zei u dat hij niet meer werkte voor de overheid sinds de val van de regering van Siad Barre (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 17), welke viel in 1991. Dit is 8 jaar vóór uw geboorte, wat zou betekenen dat hij bij zijn dood in 2014 reeds 23 jaar niet meer werkzaam was voor de Somalische overheid. Dat u dan ter staving van uw relaas een kopie van een attest van een door uw vader gevolgde diplomatieke cursus in Caïro in 2010 voorlegt is dan op zijn minst vreemd te noemen. Dit alles maakt het ook onaannemelijk dat u of uw clanleden pas na uw vaders dood hem bij de overheid zouden willen opvolgen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 16). Daar bij is het opmerkelijk dat de zoon van een hooggeplaatste ambtenaar slechts 5 jaar onderwijs zou hebben genoten (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p.7).

Over de door u voorgelegde documenten kan het volgende worden gezegd: Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd hoe u aan de voorgelegde documenten die uw vaders positie bij de overheid zouden moeten staven komt. U geeft aan dat u de kopieën per e-mail heeft ontvangen van uw vaders nicht die in Zweden woont. Zij zou ze op haar beurt hebben ontvangen van iemand die nog op het ministerie in Somalië zou werken. Het paspoort van uw vader, welke u met hem zou zijn gaan afhalen vlak voordat hij opgenomen werd in het ziekenhuis en in coma raakte (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 19), zou ook nog op het ministerie zijn (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 10). Wat op zijn minst vreemd is dat u dit niet zelf in uw bezit heeft, aangezien uw vader vrij kort na het afhalen van het paspoort is overleden. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd om die originele e-mail uit Somalië door te sturen naar het CGVS, zegt u dat u ze per ongeluk heeft gewist (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 9), iets wat eveneens vreemd is, omdat u juist daarvoor had aangegeven dat u de documenten had bewaard om ze voor te leggen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. Daar bovenop verzaken u en uw advocaat het om achteraf, zoals nadrukkelijk gevraagd en door uw advocaat toegezegd tijdens het persoonlijk onderhoud, de originele Somalische e-mail met de documenten bij uw familie in Zweden op te vragen en door te sturen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 12 augustus 2020, p. 9). Derhalve hebben de door u voorgelegde documenten geen enkele bewijswaarde en onderschrijven zij allerminst uw afkomst als zoon van een diplomaat en wordt uw ongeloofwaardige relaas over clanleden die uw vaders positie zouden hebben willen innemen ook verder ondermijnd omdat u er niet in slaagt uw vaders beweerde voormalige positie aannemelijk te maken.

Bovenstaande pertinente vaststellingen leiden ertoe dat uw beweerde problemen met Al Shabaab als ongeloofwaardig kunnen worden bestempeld. Uw verklaringen hierover zijn immers niet overtuigend, niet doorleefd en op sommige punten erg vaag.

Hierdoor kunnen ook de beweerde problemen met uw clanleden – die geruchten zouden hebben verspreid over uw samenwerking met Al Shabaab – als niet geloofwaardig beoordeeld worden. Tot slot slaagt u er evenmin in om uw beweerde problemen met uw clanleden betreffende de beweerde opvolging van uw vader aannemelijk te maken.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker verklaart afkomstig zijn van Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoeker toegevoegde informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Waar verzoeker het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en Nederland citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de kritiek van twee rechters van het EHRM op de rechtspraak van het EHRM van 2013 en 2015 inzake de veiligheidssituatie in Mogadishu in het licht van artikel 3 van het EVRM, laten geen beoordeling in een andere zin toe. Elke zaak moet op de eigen merites worden beoordeeld en in het licht van alle gegevens die voorliggen.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen. Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre het verzoekschrift aanvoert dat verzoeker een grotere kans heeft om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt omdat hij tot een minderheidsclan behoort, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker verklaarde te behoren tot de Way'aysle clan, hetgeen een subclan van Hawiye (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6), een meerderheidsclan, betreft in Somalië. Er kan bovendien geen geloof worden gehecht aan de problemen van verzoeker met zijn eigen clan, zoals hierboven reeds is gebleken.

Hoe dan ook merkt de Raad op dat uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 21 april 2020 blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld, onafgezien van de beoordeling van het feit dat verzoeker specifiek zou worden geraakt omwille van haar behoren tot een minderheidsclan, dat bij voorrang aanleiding zou geven tot een onderzoek in het licht van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat clanaffiliaties hier geen invloed op hebben.

In zoverre uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Mogadishu reeds op jonge leeftijd verlaten heeft en er geen familie noch contacten meer heeft (*Ibid.*, p. 8-9), merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft. De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij thans een volwassen jongeman is in goede gezondheid die een grote mate van zelfstandigheid heeft getoond door naar Zweden, Duitsland en België te reizen, zodat er kan worden aangenomen dat hij over voldoende beoordelingsvermogen beschikt om gevaarlijke situaties in de stad Mogadishu naar behoren in te schatten. Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn problemen met zijn clan, zodat kan worden aangenomen dat hij zich in Mogadishu kan beroepen op de steun en bescherming van zijn clanleden, hetgeen ook wordt bevestigd door de beschikbare informatie. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden een groter risico loopt om slachtoffer te worden dan andere burgers van het willekeurig geweld dat in de stad Mogadishu plaatsvindt.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP